

SLIKA ...

Slika. Koja se svakog trena produbljuje. Ne visi. Više. Na zidu. Moje male sobe. Ona.

Slika. Koja se svakog trena sve više i više izdužuje ne visi više sa stropa moje male plave sobe. Ona se.

Slika. Koja se svakog trena sve više i brže smanjuje i smanjuje ne raste više iz poda moje male plave mračne sobe. Ona. Ona se. Ona se preselila. U moje. Do dna. Duboke. Razrogačene. Crne. Rupe.

IMA LI BROJA ...

Ima li broja. Sedimo raspoređeni između drveća u sobi. Brišemo znoj sa čela. Škiljimo. Ima li nade ovoj vodi što šiklja iz zidova. Poda,

sve se preliva u caklastom odsjaju vode. Snovi su potopljani. Iz usiju curi voda.

KAO I OBIČNO ...

Kao (i) obično sedim i pišem. Prvo se u reči uvlači voda. Unoseći mehure vazduha i ribe. Zatim lelujanje trave. Pa mutljag do kolena. Koji se taloži na papir. Kako razumeti događaje iz ove perspektive. Spuštam olovku na sto. I gledam razrogačeno. Kako se koristi. I navodi. Klizi. Staklenom površinom. Vode.

NIVO VODE ...

Nivo vode je visok. I ja ga ne razumem. Možda je suviše uopšten. Govori apstraktno. A rečnik mu je pun nepoznatih reči.

Kada treba čvrsto. Odlučno. A kada bauljati. Koliko skočiti. I kako doskočiti. Stati. Podbočiti se. Osloniti se na jednu nogu. Kada isturiti grudi. Sagnuti se, čučati, cupkati. Padati. Hodati uvis, u sebe ići. Neprekidno vežbam.

VREME SE MENJA ...

Vreme se menja u predvečerje. Prede drum, side u jendek i izvrši prevrat. Prebaci se preko glave. Šmugne kroz proplanak i svrne do Sjeline. Vreme se menja izjutro rano. Obuje špagerice. Pretrči oblake. Promeni mir za nevreme. I nestane iza leđa. Obuće providno

vreme se menja

simon grabovac

plafona. Niko se nikada neće pomeriti. Sasuti reči i zube lice odsutnima. Ima li kraja ovim danima i noćima. Utopljenim spasiocima. Kostima. Lovcima mamaca. Maski. Ovim čivitim, grimiznim i zelenim mehurićima. Ima li svrhe. Ženskim telima koja izranjaju. Vidrama. Peni. Plutamo raspoređeni između drveća, trupala. Zvezda. Što se ogledaju. Na našim telima, čelima. I trnu. Ima li nam broja. Vazduha. Ima li.

IZ OVE TAČKE ...

Iz ove tačke gledišta. sve je vodoravno mrtvaci stoka plotovi domovi staje staze šume brda

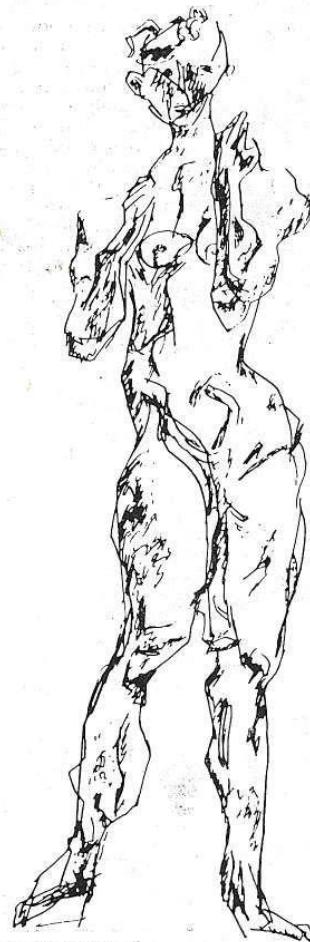
Možda su problem i duge nepoznate složene rečenice. Reči pojmovi. Duboke misli. Ogromna asocijativnost. Ali i neumitna konkretnost. Očiglednost. Velike formule u kojima se utapaju tela, predmeti, duše. Zgrade. I sve postaje siva masa, koju voda militantno guta. Dok se njenom površinom meko leskaju zveckajući i škripeći rasturenim slovima metafore reči. Nivo vode je visok. Ja sam nizak.

USRED INTIMNOG MRAKA ...

Usred intimnog mraka udem. I čujem kiša silazi, pokupim ruku hitro i, rublje u zagrljaj stavim. Pupčana vrpca se opusti, nebo zatreperi.

GODINAMA ...

Godinama učim kako se ide napred. Natrag. Kako treba iskoračiti, svrnuti ustranu. Kad se treba povući za jedan korak za jednu stopu. Natrag. Ili šmugnuti. Na prste propeti.

odelo. Stavi kapu skrojenu od prošlosti. I ode iz kraja u krajnost. Vreme se menja. Sabirajući, oduzimajući, množeći se. I. Deleći sa. S obom jednim i drugim. Rezultat je nerešen.